

fængsel, og der skal fastsættes en strafferamme på mindst 8 års fængsel.

Strafferammen for falskmøntneri er efter straffelovens § 166, stk. 1, fængsel i indtil 12 år, mens formindskelse af værdien af gangbar mønt efter straffelovens § 166, stk. 2, alene straffes med fængsel i indtil 4 år.

Danmark vil i forbindelse med vedtagelsen af udkastet til rammeafgørelse afgive en erklæring, hvorefter artikel 6, stk. 2, ikke finder anvendelse på falskmøntneri, der sker ved formindskelse af værdien af gangbar mønt. Det er Justitsministeriets opfattelse, at den foreslåede bestemmelse i hvert fald på den baggrund ikke kræver lovændring.

Efter den foreslåede bestemmelse i artikel 7, stk. 1, i udkastet til rammeafgørelse forpligter medlemsstaterne sig til at have straffemyndighed, når en af de af rammeafgørelsen omfattede strafbare handlinger er begået helt eller delvist på medlemsstatens territorium. Herudover fastslås det, at bl.a. artikel 8 og 9 i 1929-konventionen finder anvendelse på de strafbare handlinger, der er opregnet i de foreslåede bestemmelser i artikel 3-5 i udkastet til rammeafgørelse.

Af artikel 8 i 1929-konventionen fremgår det, at lande, der ikke anerkender princippet om udlevering af egne statsborgere, som udgangspunkt skal påtage sig strafforfølgningen af egne statsborgere, der efter at have begået en lovovertrædelse i udlandet måtte være vendt tilbage til hjemlandet.

Efter artikel 9 i 1929-konventionen skal udlændinge, der i udlandet har begået nogen af de i konventionen opregnede lovovertrædelser, og som befinder sig i et land, hvis lovgivning som almindelig regel anerkender princippet om strafforfølgning af lovovertrædelser begået i udlandet, straffes på samme måde, som hvis forbrydelsen var begået på sidstnævnte lands territorium. Forpligtelsen til strafforfølgning er i denne situation betinget af, at der er fremsat begæring om udlevering, og at det land til hvilket begæringen er rettet, af en grund, der ikke har forbindelse til forbrydelsen, ikke har kunnet udlevere den sigtede.

Efter den foreslåede bestemmelse i artikel 7, stk. 2, i udkastet til rammeafgørelse, skal medlemsstaterne sikre, at falskmøntneri - som et minimum forfalskning af euroen - i det mindste i de medlemsstater, der har indført euroen, kan retsforfølges uafhængigt af gerningsmandens nationalitet og af gerningsstedet.

Efter straffelovens § 8, nr. 5, hører handlinger, der foretages i udlandet, under dansk straffemyndighed, når handlingen er omfattet af en mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning. Det må antages, at bestem-

melsen ikke blot omfatter tilfælde, hvor den konventionsmæssige jurisdiktionspligt er formuleret som en pligt til at »foretage retsforfølgning«, men også tilfælde, hvor pligten er formuleret som en pligt til at »have straffemyndighed«.

Med hensyn til konventionsbestemte jurisdiktionspligter indeholder straffeloven således hjemmel til dansk straffemyndighed, selv om jurisdiktionspligten rækker ud over den danske straffemyndighed, der er hjemlet i straffelovens § 6 (territorialprincippet), § 7 (personalprincippet), og § 8, nr. 1-4 og 6, herunder når udlevering af sigtede til retsforfølgning i et andet land afslås.

Det er således Justitsministeriets opfattelse, at en opfyldelse af de jurisdiktionspligter, der er indeholdt i den foreslåede bestemmelse i artikel 7, stk. 1, i udkastet til rammeafgørelse, ikke kræver lovændringer.

For så vidt angår den foreslåede bestemmelse i artikel 7 stk. 2, i udkastet til rammeafgørelse vil denne bestemmelse alene indebære en forpligtelse for Danmark, hvis Danmark tilslutter sig ØMUens tredje fase med den fælles valuta, og Danmark vil i så fald i kraft af straffelovens § 8, nr. 5, kunne opfylde sin forpligtelse efter denne bestemmelse.

Som nævnt ovenfor, følger det af den foreslåede bestemmelse i artikel 8 i udkastet til rammeafgørelse, at medlemsstaterne skal sikre, at juridiske personer kan gøres ansvarlige med hensyn til de handlinger, der er beskrevet i rammeafgørelsen, i det omfang handlingerne er begået for at skaffe den juridiske person vinding og er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person.

Endvidere forpligtes medlemsstaterne efter bestemmelsen til at sikre, at juridiske personer også kan straffes i tilfælde, hvor f.eks. utilstrækkelig kontrol eller tilsyn fra den juridiske persons side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå de nævnte strafbare handlinger.

Straffeloven indeholder ikke hjemmel til at straffe juridiske personer for overtrædelse af straffelovens bestemmelser om falskmøntneri, dokumentfalsk og bedrageri. Opfyldelse af den foreslåede pligt til at kunne straffe juridiske personer, der foretager ovennævnte lovovertrædelser, vil derfor kræve lovændring.

Det vil således være nødvendigt at indsætte en bestemmelse i straffeloven, hvorefter juridiske personer kan pålægges strafansvar for de lovovertrædelser, der er omfattet af udkastet til rammeafgørelse.